

MOTÝL

Mária Lazárová

*Nauč ma
povedať zlohom*

Mária Lazárová

Nauč ma povedať zbohom

Copyright © Mária Lazárová 2008

Design © Motýľ design 2008

Cover photo © Isifa 2008

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, 2008

ISBN: 978-80-89199-78-5

Mária Lazárová

Nauč ma povedať zlohom

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Venujem Maximovi, Miriam a Silvii.
Oni už vedia prečo...*

Anna nenávidela nedeľu. Chcelo sa jej kričať, plakať, alebo sa len zamotať do perín a zaspáť. Na niekoľko rokov. V hrdle cítila hrču a v nose ten hnusný kyslastý nemocničný pach, ktorý ju prenasledoval aj v snoch. „Je to stále rovnaké,“ povedal jej ošetrojúci lekár pred pár hodinami a jej stiahlo hrdlo od bolesti. Nie, druhú takú stratu už nezvládne. Sedela schúlená v hlbokom kresle, kolená vyťahnuté až po bradu. Ticho izby rušil len hlasný tikot hodín. Neprítomne sledovala pohyb sekundovej ručičky. Telo mala ťažké a malátne. Nebudem tam už chodiť, zapovedávala sa a pritom vedela, že tam pôjde znovu a bude sa celé hodiny dívať na nemú voskovožltú tvár a sledovať kontrolky meracích prístrojov.

Nevedela, koľko prešlo času, kým sa konečne zodvihla z kresla a zašla do kúpeľne. Šaty pohodila na zem a vliezla do sprchy. Teplá voda dopadala na jej telo lahodne ako letný dážď a zmývala z nej ťažobu. Vlhká para z horúcej sprchy zahalila veľké zrkadlo a priviala so sebou nežnú spomienku na Lukáša. Nechcela na to myslieť. Nie dnes, nie po návrate z nemocnice...

Bola to ich prvá spoločná dovolenka. Do kufra kamarátovho staručkého Opla hodili poloprázdnu cestovnú tašku a vyrazili. Nemali presný cieľ, chceli sa túlať, oddychovať a milovať. V prvý večer ich cesta doviedla k starému neútulnému hotelu. Za presklenou prepážkou sedela domácky vyzerajúca recepcná, v lone štrikovanie, zrak upretý na svetielkujúcu televíznu obrazovku, v miestnosti prítmie. Chýbajú už len natáčky vo vlasoch, pomyslela si Anna s úsmevom.

„Prepáčte, že rušíme,“ prihovoril sa Lukáš recepcnej s iskierkami v očiach.

„Aááale, čoby,“ kývla rukou pani nevšimnúc si Lukášov žart, „aj tak dnes dávajú len samé hlúposti. Máme skoro prázdno, budete tam sami,“ usmiala sa spiklenecky, keď im podala kľúč od izby a ukázala cestu k výťahu. Posteľná bielizeň voňala miestnou

práčovňou a ťažké závesy na okne boli zaprášené, no keď ich odhrnuli a vyšli na balkón, zaskočil ich nečakane pôvabný pohľad na neďaleký ihličnatý les. Lukáš ovinul okolo nej ruky a Anne zastal čas v nežnom okamihu. Obom im napadla tá istá necudná myšlienka, no skôr ako ju začali realizovať, Anna vykĺzla z Lukášovho náručia a vošla do sprchy zmyť zo seba únavu z dlhej cesty. Voda zo starej sprchy zanesenej vodným kameňom jej pichľavo dopadala na telo a zrkadlo sa cudne zarosilo, keď Lukáš nahý vkĺzol za ňou. Pritlačil sa zozadu k jej štíhlemu telu, nežne jej zobral z rúk tekuté mydlo a začal ju umývať. Potôčiky vody a peny stekali po jej tele spolu s jeho dotykmi a Anne sa od túžby podlomili kolená. V tú noc sa milovali, ako keby to bolo posledný raz a potom si ešte dlho ležali v náručí. Lukáš ju neprestával hladiť a ona si uvedomila, že sa nikdy nenasýti jeho dotykov. Ráno ich zastihlo roznežnených a nevyspaných, keď vyrazili, Lukáš ju v aute celý čas objímal voľnou rukou a pred železničným priecestím jej dal najdlhšiu pusu v živote. Malá cukráreň na námestí, do ktorej neskôr vošli, bola zaliata slnečným svetlom, strapatým ako žlté kvety, ktoré polievala staručká pani na protilahlom balkóne a Anna si úplne nelogicky zaželala byť raz rovnako krásna ako tá bielovlasá pani, no najmä zostarnúť spoločne s Lukášom...

Anne sa zovrelo hrdlo smútkom. Do čerta s nedeľou, ktorá ju vždy rozbabrala, do čerta s článkom, ktorý mala dnes dopísať. Večer sa na to pozriem, no teraz musím ísť von, lebo sa tu udusím. Vlnité vlasy si zopla do chvosta, na pery naniesla ružový lesk, na nohy natiahla plátenné sandále. Musí ísť von medzi ľudí.

Nakoniec to vyhral Aupark. Mala ho rada. Aj dnes sa ním rozlievala hudba a ona si nevdojak začala pospevovať s Roxette. Lukáš sa občas išiel udusiť od smiechu, keď jej do textu vkĺzlo nejaké nesprávne slovko, no ona sa nedala zmiasť a s oduševnením si spievala svoje verzie.

„Tie slová sú iné, zlatko,“ smial sa.

„A ty zase nevieš tancovať,“ vrátila mu.

Doberali si jeden druhého nepretržite. Milovala jeho smiech asi najviac zo všetkých vecí, keď sa smial, zaklonil sa dozadu a smial sa na celé hrdlo. Obyčajne v takej chvíli k nemu priskočila a snažila sa mu dlaňou prikryť ústa a on sa bránil a dusil a smial sa ešte viac a potom ju strhol do náručia a vybozkával.

„Keď ja ťa tak rád hnevám,“ hovorieval jej.

„Fajn, a ja zase nerada varím, hlad je zdravý,“ trestala ho.

„To by si mi neurobila...“

„Bez mihnutia oka!“ odvetila smrteľne vážne.

Tváril sa, že jej uveril a ona sa tvárila, že svoju vyhrážku tento raz dodrží. Keď ho však uvidela, ako si chystá chlieb s maslom a varí si k tomu čaj, odtisla ho a vykúzlila nejakú zo svojich špecialít. Klamala. Strašne rada pre neho varila. Za ten jas v jeho očiach. Za privinutie, ktorým ju zakaždým zadržal, keď pred neho kládla tanier.

„Pusť, bránila sa, padne mi to...“

Keď sa najedli, pustil nejaký film, posadil si ju na kolená a jeho teplé ruky zablúdili pod jej tričko.

„Tak chceš to pozerat', alebo nie?“ durdila sa.

„Chcem,“ tvrdil jej, no zachrípnutý tón v jeho hlase naznačoval iné chcenie...

Bezmyšlienkovite vošla do oddelenia s dámskou konfekciou.

„Kuk,“ vykukla spoza svetrov rozkošná hlavička. Na nej veľké modré oči zatienené hustými mihalnicami a vlásky zopnuté do dvoch smiešnych vrkôčikov vyčesaných skoro na vrch hlavy. Keby mala pehy, vyzerala by ako Pipi, rozlial sa Anne po tvári úsmev. Poobzerala sa dokola, či neuvidí niekde matku dieťaťa, v oddelení však bola sama.

„Hrám sa,“ oznámilo jej pokojne dieťa.

„Hráš sa? A na čo?“ zaujímala sa a pohľadom zablúdila k skúšacím kabínkam. Matka je asi tam, napadlo jej.

„Na modelku,“ pochválilo sa dieťa a omotávalo si okolo hrdielka hodvábny šál, čo visel na kruhu spolu s ostatnými.

Anna sa skoro nahlas rozosmiala. To je neuveriteľné, veď ten drobec nemôže mať viac ako tri roky.

„A ako sa voláš?“ spýtala sa.

„Magdalénka,“ odpovedalo dieťa hrdo. „A ty?“ hneď dodalo zvedavo.

„Ja... ja som Anna...“ pridala Anna poslušne. Aké zaujímavé meno! Aké čarovné dieťa, pomyslela si.

„Aj my máme Aňu v škôlke,“ prisvedčilo dieťa radostne. „Ona nechce jesť mäso,“ pridalo dôležitú informáciu. Tá malá bola rozkošná.

„Tak ja už idem, pápá,“ zakývala odrazu a rozbehla sa k východu. Nikto ju nezastavil. To dieťa sa stratilo, blyslo jej odrazu hlavou. Rozbehla sa za maličkou.

„Počkaj, zlatičko,“ zachytila ju za traky texasiek. „Kde je tvoja maminka?“

„Mama je doma...“ dieťa malo naponáhlo.

„A ty si tu s kým?“ spýtala sa nechápavo.

„Predsa s ním,“ ukázalo dieťa netrpezlivo ručičkou kamsi dopredu...

„Ty nezbednica,“ vyhrklo z vysokého muža, ktorý k nim dobehol. „Uf, ďakujem vám, že ste sa mi o ňu postarali,“ obrátil sa k Anne.

„Áaale, to nestojí za reč,“ usmiala sa. „Bola zlatá, aj sme sa porozprávali, však?“ pohladila dieťa po hlávke.

„To by sme doma dostali, keby sa ti niečo stalo,“ prihovárал sa muž dieťaťu.

„Mama nikoho nebije,“ protestovalo dieťa.

„Ale by ma vyťahala za uši,“ trval na svojom muž. „Tak vám teda ďakujem, povedz pekne dovidenia...“

„Do-videniaááá,“ rozlúčila sa maličká spevavo a rozbehla sa po širokej chodbe.

Anna sa dívala za dvojicou. Aký milý ocko, blyslo jej hlavou. Aké nádherné dieťa. Čosi jej stislo srdce.

„Ozvali sa materské city,“ zasmial by sa Lukáš. Ako keby ho počula.

„Prečo sa z toho vysmievaš?“ hovorievala mu pri takej príležitosti.

„Nevysmievam, len... ste všetky zlaté, ako vám vlnnú oči pri pohľade na kočík a ružové šatočky.“

„Ale... veď aj ty chceš deti, nie?“

„Najmenej štyri, ale najskôr sa treba postaviť na nohy, zlato. Nerád by som deťom vysvetľoval, že nemáme na cukríky.“

„Keď sme pri tom, cukríky im aj tak nebudeme kupovať!“ protestovala. A potom sa zarazila. „Počkať, počkať, ako si to myslel s tými štyrmi deťmi? Si myslíš, že budem rodiť ako jabloň?“

„Veď môžeme mať dvakrát dvojičky, nie?“

Pre Lukáša nebolo nikdy nič problémom. Ani splodiť dvojičky. Dvakrát za sebou...

Domov sa vrátila sladko unavená. Zážitok s dieťaťom jej vyhnal z hlavy všetky hlúpe myšlienky. Urobila si hrnček kávy a z baru vytiahla čokoládové trubičky. Milovala kávu s kúskom sladkého. Článok mala skoro hotový, musela k nemu nájsť ešte nejaký vhodný obrázok. Vedela, že sa bude len zbytočne trápiť, šéfka bude mať aj tak posledné slovo a jej obrázok vymení za nejaký iný.

„Váš je pekný, ale tento sa mi hodí viac,“ zašvitorí lepkavým hlasom, ktorý Anna tak strašne neznášala. Časopis mal podľa Anny nenormálne gýčový dizajn, no jej sa už odnechcelo na tú tému s niekým hovoriť. Šéfkin názor bol posvätný, tak načo bojovať s veternými mlynmi?

Zeď kolegovi podala tie papiere, ruky sa im zľahka dotkli. Obaja stúpili, ale ruky nechali jednu pri druhej tak blízko, že cítili živočíšne teplo svojej pokožky. Nikdy som si nevšimla, že má také pekné oči, pomyslela si Anna prekvapene. V miestnosti boli sami a tá nečakaná iskra, čo medzi nimi preskočila, nebola vôbec nepríjemná. Viktor vstal a pristúpil k nej. Skôr, ako si uvedomila, čo sa deje, naklonil sa k nej a pery sa im dotkli. Anna zavrela oči a ponorila sa do najvášnivejšieho bozku, aký zažila. Uvedomovala si chuť jeho úst a horúci dotyk dlaní, ktoré ju pálili cez ľahkú blúzku a pritláčali si ju stále pevnejšie k telu. A potom sa odkiaľsi ozvala Verdiho melódia z opery Trubadúr. Anna sa

posadila na posteli a splašene zaklapla poskakujúci a svietielkujúci mobil, ktorý mala nastavený na 6.45. Do čerta aj s budíkom! Ten sen bol taký živý, že sa jej chcelo hriešne pokračovať. Prešla si rukami po rozhorúčenom tele a zavrela oči. Nie, musí vstávať, nedá sa nič robiť. Na bosé nohy si nasunula papuče a zamierila do kúpeľne. Zo zrkadla sa na ňu dívala bledá tvár s tmavými tieňmi pod očami. To všetko tá nemocnica, pomyslela si a nakreslila na zrkadlo srdce. Naučil ju to Lukáš, vždy jej na zrkadle nechával odkazy, buď srdce alebo to svoje ILY. Anna milovala Lukášove vyznania, najdojímavejšie vyslovoval zo spánku. Pritisla sa občas k nemu zozadu, jednu ruku mu zľahka položila na vlasy a druhou ho objala okolo drieku. Zamrivil sa a pritisol si jej ruku k srdcu. Vždy rovnako. A vždy zo spánku zamumlal EÚBIM ŤA.

Do redakcie vstúpila s úderom ôsmej. Šéfka tam ešte nebola, Viktor jej zľahka odkýval na pozdrav ani len neodtrhnúc zrak od počítača. Chcelo sa jej zažartovať a povedať mu: „Hé-ééj, Vik, ešte pred pár minútami si sa so mnou bozkával, tak sa teraz netvár, že ma nepoznáš...“ no potom to zavrhla a sadla si za stôl. Hlúpe konvencie! Fascinovala ju rozdielna mentalita mužov a žien a chystala sa o tom už dlhšie napísať článok, mala doma nádhernú prednášku jednej americkej psychologičky. To bude zase boj, zamračila sa, keď si predstavila redakčnú poradu, upoteného šéfa marketingu, ktorý jej jemne, no veľmi dôrazne pripomenie, pani redaktorka, k takému článku sa nedá zohnať reklama a ona bude zatínať zuby, aby nevykrikla, že k článku o cestovinách síce reklamu určite zoženie, ale jej sa zase taký článok nechce písať.

„Pozrieš sa mi na to?“ vyrušil ju Viktor z myšlienok a položil jej na stôl niekoľko listov papiera. Ruky sa im na moment dotkli a Anna pocítila horúcosť jeho pokožky.

Cez obednú prestávku skočila do banky. Keď jej dievča za sklom profesionálne milo povedalo a ešte podpis podľa podpisového vzoru, ruka ju prestala poslúchať. Nabudúce už povie: „Prosím, nežiadajte odo mňa podpisový vzor!“ Keď si predstavila zmätok, ktorý jej veta určite vyvolá, nezdržala sa úsmevu. Milovala

bláznivé situácie, absurdné rozhovory a Lukášove zážitky. Ach, tie jeho začiatky! Žiadne zdĺhavé úvody „ráno som sa zobudil, vstal som a zašiel do kúpeľne, umyl som si zuby a potom som si oplá- chol aj tvár...“ Neznášala taký typ hovoru, podobne ako neznášala dlhokánske opisy v knihách. Omotaná okolo neho ako teplý šál počúvala večer bez dychu jeho šialené historky a zvučný smiech a zakaždým si pomyslela, že už nikdy nebude šťastnejšia.

„Tak dnes to bolo o vlas, skoro ma dostali,“ začal hrajúc sa s jej vlasmi.

„Polícia?“ vyhrkla prestrašene. Lukáš jazdil strašne rýchlo.

„Nie, naše baby!“ smial sa.

„Zabijem ťa, ak ma podvedieš,“ vrhla sa na neho buchajúc ho do hrude.

„Ale, ale, anjel, kde je tvoja tolerancia v partnerskom vzťahu, o ktorej tak rada píšeš?“ protestoval pridržavajúc jej zápästia.

„Teória je teória a prax je prax,“ durdila sa. „Aj lekári-fajčiari radi prednášajú o škodlivosti fajčenia.“

„Neodbiehaj. Akú smrť si pre mňa vybrala?“ doberal si ju.

„Zastreším ťa,“ odpovedala smrtelne vážne.

„A ty vieš strieľať?“

„Ako decko som strieľala zo vzduchovky a trafila som každú ple- chovku.“

Smial sa tak, že mu až zabehlo, a predsa v jeho zreničkách horel obdiv. Miloval jej vášeň.

Keď sa vrátila do redakcie, cítila hneď, že sa niečo stalo. Keby sa jej niekto spýtal, ako to vie, nedokázala by to vysvetliť. Ten po- cit, ktorý ju premkol okamžite, ako ju udrelo do tváre ticho. Nie pracovné ticho, ale to dusivé, plné negatívnych emócií. Spýtavo sa pozrela na Viktora, ten mrkol na šéfkou a mykol plecami. Bol cirkus. Teraz sa len dozvedieť prečo? Rozboleli ju zuby? Marke- ting zmenil na poslednú chvíľu niektoré strany? Pohádala sa s ho- mosexuálnym manželom, alebo so svojím škaredým milencom? Alebo je napálená len tak. Pretože bol spln. Anne napadlo, ako veľmi by ocenila, keby aspoň raz šéfkou na začiatku dňa povedala: „Prepáčte mi, kolegovia, dnes budem protivná...“

S povzdychom vkĺzla za počítač a v rohu zazrela bliknutie správy.

NEW MSG: ZAVOLAJ MUDR. LOVINOVEJ. VIKTOR

Viktor bezmyšlienkovite listoval v odbornom časopise, zatiaľ čo jeho žena v kuchyni chystala večeru a malý sa mu motal popri nohách a pýtal sa na ruky.

„Láska, zabavíš ho trochu? Potrebujem ešte dokončiť šalát...“

Viktor si posadil dieťa na kolená, no keď sa so záujmom natiahol za jeho okuliarami, okríkol ho. Chlapcovi sa v očiach blysol zmätok a Viktor ešte viac znervóznel.

„Pod', pôjdeme sa okúpať,“ vzal syna na ruky.

„Ozaj, ako sa má sestra?“ zakričal, keď vložil dieťa do vane.

„Je úplne nepríčetná,“ začul za sebou Paulínin hlas a pocítil, ako ho objala okolo drieku a oprela sa mu o chrbát.

„Dana sa chce rozviešť...“ povedala mu len pred niekoľkými dňami Paulína.

„Prečo?“ spýtal sa absolútne šokovaný.

„Maroš si vraj niekoho našiel...“

„To je debil!“ vyhrkol Viktor.

Od začiatku mal pre svoju švagrinú slabosť. Bola iná ako jeho žena, hoci sa fyzicky podobali skoro ako dvojčence. Obe zdobila hustá hriva vlnitých vlasov, obe mali krásne formované prsia, štíhly driek a pekne tvarované nohy. V Dane však bolo čosi neveriteľne spontánne, čo Paulíne chýbalo. Jeho žena pôsobila vyrovnané a pokojne, Dana bola prudká a občas smiešne nespravodlivá, keď sa však stretli na rodinnej oslave, sálalo z nej niečo elektrizujúce, čo zaregistroval každý muž v jej blízkosti.

„To je blbec,“ zdupľoval Viktor a rozmýšľal, či má zájsť za švagram a zdrať ho ako hada, alebo má zájsť za ňou a povedať jej niečo zbytočné, čo by ju na chvíľu rozosmialo. Díval sa na Sebastiána, ktorý sa šťastne hral s dvomi lodičkami a tešil sa na moment, keď dieťa uložia a zostanú sami.

„Túžim po tebe,“ obrátil sa k Paulíne a stretol sa s jej mäkkými ústami. Chcel vyhnať z tela nepokoj, a tak si ju v noci zobral dvakrát, prudko a majetnícky, odháňajúc mäťúce myšlienky, ktoré ho už niekoľko týždňov prenasledovali. Miloval sa s Paulínou a myslel na Annu. Na jej melodický hlas, na jej smiech a detskú náruživosť. Zamračil sa, keď ho čosi vo vnútri varovne šklblo...

Doma Anna vytočila číslo doktorky Lovinovej a dohodla si stretnutie na druhý deň. Keď stúpala do schodov, v bruchu mala pocit ťažoby, ktorý však opadol v okamihu, ako sa dvere otvorili a oproti nej sa vyrútilo šesť huňatých drobcov pripomínajúcich mäkké plyšové hračky.

„Tie sú nádherné,“ vyhrkla Anna spontánne a sklonila sa k šteniatám. Štence od radosti div nevyleteli z kože. V okamihu mala oblizané ruky aj nohy a jedno sa jej dokonca roztopašne zavesilo zúbkami na sukňu.

„Poďte ďalej,“ pozývala ju lekárka do izby, „už som vám všetko pripravila.“

Anna trochu váhavo vstúpila do priestrannej obývačky, štence sa rútili za nimi. Keď si sadla do pohodlného kresla, rituál oblizovania sa zopakoval.

„Ako ich dokážete rozoznať?“ spýtala sa Anna so záujmom.

„Tie jemnejšie sú sučky a tí pevnejší psíkovia,“ ukázala lekárka postupne na malé hlavičky.

Anne sa zdali všetky rovnaké.

„Vybrala som vám tohto, je nádherne živý,“ uchočila lekárka do rúk jednu vrtiacu sa guľku. Anna sa dívala na prisúdené šteniatko a potom zrakom zablúdila k zvyšným piatim. Štyri sa krbáľali jedno cez druhé a piate ležalo bokom, papuľku vloženú medzi labky a uprene sa dívalo na Annu.

„A tamto... to je psík alebo sučka?“ spýtala sa Anna váhavo.

„To je sučka...“

Anne sa zrýchlil tep.

„A nemohla by som si zobrať ju?“

„Ale...“ zaváhala lekárka, „chceli ste psa...“

„Prepáčte, rozmyslela som si to... Mohla by som dostať ju?“

„Samozrejme, môžete si vybrať hociktoré...“

Anna natiahla k psíčaťu ruku a to k nej okamžite prihopkalo a schúlilo sa jej na bosé nohy. Horúcim jazyčkom jej trikrát oblizlo lýtko a potom spokojne zaspalo.

Bolo rozhodnuté.

„To by si nebola ty, keby si na poslednú chvíľu niečo nezmenila...“ počula v duchu Lukášov hlas a videla sa, ako mu vážne vysvetľuje, že sa vždy riadi intuíciou a zobrala ho preto, lebo jej okamžite prirástlo k srdcu.

„Niečo ako ty, zlato! Láska na prvý pohľad.“

O tom, že si raz kúpia psa, snívajú celý čas.

„A nech ti ani nenapadne zháňať nejakého malého mopsa,“ hovorieval jej Lukáš a ona sa mu smiala, že len naozaj vyrovnaní muži bez komplexov dokážu chodiť po ulici s malým strapcom. Tí, čo si niečo potrebujú dokázať, si kupujú veľkých psov.

„Miláčik, schovaj si tie svoje psychoanalýzy pre niekoho iného,“ smial sa jej. „Netrpím komplexmi, ani si nemusím nič dokazovať. Proste sa mi páčia veľké psy...“

„Spinkáš?“ prihovorila sa Anna šteňaťu pokojne odľukujúcemu na prednom sedadle.

Šteňa sa zamrvilo a brechlo zo sna. Znelo to ako detský vzlyk. Podľa rodokmeňa sa volalo Nelyana z Ružovej skaly, no Anna okamžite vedela, že ju bude volať Nel.

„A tú Ružovú skalu vynecháme tiež,“ usmiala sa na šteňa a opatrne zaparkovala pred svojím domom.

„Nebľazni,“ snažila sa Paulína upokojiť sestru, u ktorej sa mĺkvy plač striedal s výbuchmi nenávisti.

„Nie, nechcem ho ani vidieť,“ trvala na svojom Dana. „Ako mohol?“

Paula si zahryzla do jazyka, aby sestre nepovedala: A ty? Ako si mohla ty?

Keď Dana začala chodiť s Marošom, rodičia skoro skolabovali. Nielenže bol od nej o trinásť rokov starší, ale bol aj ženatý.

„Chce podať o rozvod,“ durdila sa Dana na dohovárание rodičov.

„Pomyslela si na to, čo o tebe povedia ľudia?“ kričala matka.

„Ále, mami, dnes je iná doba ako za tvojich čias. Aká rodina? So svojou ženou už dávno nežije, deti nemajú, tak čo? Neskysnem tu, ako...“

No len to dopovedz, pomyslela si vtedy Paulína trpkó. Dopovedz, neskysnem tu ako Paula.

„Mysli na deti,“ vrátila sa z minulosti k sestre.

„Práveže na ne myslím a nedovolím, aby sa stretávali s takým hajzlom!“

Paulína bola v rozpakoch. Nevedela si predstaviť, čo by robila ona sama. Cítila by nenávisť? Hnev? Smútok? Poníženie?

„Daj mu čas, možno je to len úlet.“

„Kurník, Paula, čas? Na čo? Aký je rozdiel, či s ňou spí týždeň alebo rok? To mám čakať, kým sa vyblázni? Veď je na smiech celej katedre! A ja s ním...“ Dana sa křčovito rozplakala. História sa opakuje, pomyslela si Paulína začudovane. Dana bola tiež Marošovou študentkou. Ona dvadsaťročná, on tridsaťtriročný. Možno sa naozaj chcel rozviešť, možno si so svojou ženou nerozumel, možno túžil po rodine. Paula sa nikdy nedozvedela, ako to bolo naozaj, švagor o svojom prvom manželstve nerozprával. Keď Dana otehotnela, podal o rozvod. Brali sa mesiac po narodení dvojičiek. O deti sa staral dojemnejšie ako Dana, ktorú vlastné materstvo nakoniec úplne zaskočilo a nezvládala ho. Paula túžila občas svoju mladšiu sestru vykřvakať za vlasy, ako to robievala v detstve. S dvojičkami to nemala ľahké, ach, ale čo by ona sama vtedy dala za deti! Biologické hodiny jej bili stále silnejšie a nebyť toho, že spoznala Viktora... Paule sa stiahlo hrdlo.

„Daj mu čas, Dana, daj čas aj sebe,“ opakovala unavene. Neverila, že Maroš chce opustiť rodinu a všetko skončiť. Alebo sa o tom presviedčala len preto, lebo nechcela, aby dievčatká zostali bez otca? Od narodenia ich milovala a občas, kým nemala Sebastiána, si hriešne predstavovala, že sú jej. No a bolo jej ľúto sestry.

Daniela bola rozmaznaná a občas prchká, no mala v sebe čosi čarovné a detské, čo rozjasňovalo tváre v jej prítomnosti. Paula cítila, že keď opadne ten strašný hnev, ktorý ju zaslepoval, bude nešťastná a stratená. Nechcela, aby sa to stalo. Nechcela, aby Ma-roša vyhnela.

Anna si vypýtala dvojtýždenné voľno. Pripadala si, ako keby išla na minimaterskú, ale nedokázala to malé škvŕňa nechať prvé dni samé. Šéfkka neprotestovala, mala svoj „vanilkový“ deň a Anna si uvedomila, že tú ženu občas ľutuje. A možno to bola len jej vlastná predstava, že človek by mal bývať a žiť s tým, koho miluje. Presnejšie, s tým, s kým sa môže milovať.

„Ako vieš, že jej manžel je homosexuál?“ spýtala sa jej raz mama.

„Povedala to...“

„Ona ti povedala, že je homosexuál?“

„No... raz niečo také spomenula na jednej oslave... Ona si ho totiž takého už brala...“

Matka nechápala. Anna vlastne tiež nie. Tak veľmi svojho muža ľúbila? Myslela si, že sa zmení? A čo on? Urobil to kvôli rodine, okoliu, kariére?

„Tá výstava je vo štvrtok,“ ozval sa pri nej šéfkkin hlas.

„Mám to poznamenané, reportáže vám pošlem mejlom,“ ubezpečovala ju.

„Vporiadku, Anička, viem, že ich napíšete,“ usmiala sa blaho-sklonne šéfkka.

Anna nemala rada, keď ju niekto volal Anička. Skôr, ako vypla počítač, zablikala jej vnútorná pošta a v nej štyri slová. BUDEŠ MI CHÝBAŤ. VIK. Prekvapene sa pozrela na kolegu. V očiach mal takú vrúcnosť, až jej to vyrazilo dych. Viktor bol kamarát a bola s ním zábava, no dovtedy nikdy... Volal ju Andulka a jej vždy prišiel na um papagáj. Nad čelom mu trochu redli vlasy, keď rozprával, krivil jeden kútik úst, mal o tri roky staršiu ženu, dvoj-ročného syna, príjemný zmysel pre humor, super postavu a krásne

oči. Anna pocítila, že sa červená a na Viktorových perách sa mihol slabý úsmev.

„Budeš mi chýbať,“ hovorieval jej každé ráno Lukáš, keď zazvonil budík a ona sa rozospatá hrabala von z postele. V noci sa dokázala milovať celé hodiny, no raňajší sex mala rada len v sobotu alebo v nedeľu, keď sa nemusela nikam ponáhľať. Keď cez stiahnuté žalúzie prenikali do izby slnečné lúče a dopadali na jej telo rozhorúčené od spánku a ona zamraučala ako mača, keď ju Lukáš začal nežne hladiť po celom tele.

„Spinkaj, je to len sen...“ šepkal jej do vlasov a to milovanie na pomedzí sna a bdelosti bolo niečo, čo nedokázala slovami opísať. Keď skončili, urobil jej raňajky, ktoré sa spolu s rozhovorom obyčajne pretiahli až do jedenástej a potom ju so slovami: „Škoda premárniť doobedie,“ nežne vtisol do postele a miloval sa s ňou znovu. Tentoraz oveľa vášnivejšie...

Anna si prehodila tašku cez plece, kývla na pozdrav a pobrala sa k dverám. Na chrbte cítila Viktorove oči...

„**B**ola tu Dana,“ pritúlila sa Paulína k Viktorovi.

„Áno? A čo?“

„Je to zlé. Dana to fakt chce všetko ukončiť...“

Viktor sedel v kresle, po žilách sa mu rozlievala malátnosť povzbudená dúškom koňaku, ktorý upokojoval nielen svaly rozochvené po večernom tréningu, ale aj jeho myšlienky. V byte bolo vzácné ticho, malý zaspal ešte pred jeho príchodom a Paula nezapla ani televíziu. Cítil, že sa s ním potrebuje rozprávať, no on nevedel, čo povedať. Rozmýšľal o švagrovi a Dane, rozmýšľal o nich odvtedy, čo sa to dozvedel. Zakaždým ho prekvapilo poznanie, že čakal skôr opačné garde. Dana bola živočišna a vyzývavá ako šelma, Maroš pri nej vyzeral usadený a domácky. Vekový rozdiel podčiarkovala jeho rýchlo postupujúca plešina a dobrácka trpezlivosť, s ktorou vychovával deti a prplal sa s modelmi lodí, zatvorený v pracovni do noci ako krt. Zasran jeden! Kto by to o ňom povedal, uškrnul sa v duchu Viktor.

„Čo si o tom myslíš?“ nástojila Paulína.

„No do spálne im nevidíme, ktovie, čo sa tam celé roky dialo,“ povedal Viktor skôr pre seba.

„Hádam si nemyslíš...“ zapochybovala.

„Nie, nič si nemyslím, miláčik. Úplne vážne. Ale... možno sa tí dvaja nemali nikdy brať.“

Viktor povedal presne to, na čo Paulína myslela v posledné dni. Nerozumela vtedy pred rokmi netrpezlivosti svojej sestry, ani jej výberu. Dana bola krásna a obdivovaná, život mala pred sebou, nemusela sa nikam ponáhľať. Ako jej to povedala v ten pamätný večer, keď oznámila doma, že je tehotná a že sa sťahuje k Marošovi? Žena si má vraj nájsť muža, ktorý ju miluje viac, ako ona jeho. Ak hľadala toto, tak sa jej to podarilo. Maroš ju miloval až nekriticky. Mohla na neho nakričať, tváriť sa urazene alebo nahnevane, mohla vysloviť akékoľvek absurdné prianie, Maroš sa na ňu díval ako na dieťa, ktorému treba všetko dovoliť. A rozmaznával ju tak, ako ju voľakedy maznali rodičia a ona sama. Tak potom prečo? Paulína sa nešťastne zamrvila na opierke Viktorovho kresla. Chcela poznať jeho názor, mužský pohľad na vec, no zdalo sa, že je rovnako zmätený, ako ona...

Viktor vyfajčil už asi tridsiatu cigaretu. Práve teraz, keď to najmenej potrebovali, padli im všetky počítače. Šéfka najskôr zúrila, potom rezignovala. Nevedel, čo ho znervózňuje viac – či jej výbuchy zlosti, alebo jej predstieraná milota. Anna mala pravdu, bola ako chameleón.

„Ak chcete, povolám Annu z dovolenky,“ navrhla mu pred chvíľou. Viktor zaťal zuby, aby jej nevykričal, že ak tomu nerozumie, nech sa do toho nemieša. Ako to tá žena robí, že ho dokáže vytočiť úplne nevinnou vetou?

„Netrápte sa s tým, je už osem hodín, pozriete sa na to ráno,“ navrhla mu vzápätí.

Nechcel to vzdať. Neznášal, keď sa mu práca nedarila rovnako, ako neznášal, keď mu niekto stále behal za chrbtom a díval sa mu

na prsty. Čo už nejde domov, sľepka! Po niekoľkých minútach jej dal za pravdu. Nič múdre už nevymyslí. Pôjde domov, možno mu po ceste napadne spásonosná myšlienka, veľakrát už prišiel na riešenie v tej najnečakanejšej chvíli.

„Pozývam vás na večeru,“ ponúkla sa mu šéfka kývnuc na biely Golf zaparkovaný pred firmou.

„Ďakujem, mám ešte nejaký program...“ odmietol Viktor. Potreboval sa prejsť, vyvetrať si hlavu. Domov prišiel neskoro.

„Malý je chorý, má štyridsiatku,“ privítala ho Paulína vo dverách. „Už som volala pohotovosť...“

„Prečo si mi...?“

„Nechcela som ťa rušiť!“

Chápavá Paula. Prečo mu to občas išlo tak na nervy? Lebo si potom pripadal on sám netolerantný a egoistický? Hrabe mi, vzdychol si unavene.

Lekárka sa tvárila múdro a rozhodne. Popočúvala malého, ktorému telo horelo ako pec a v hrudníku pískalo ako na gajdách. Predpísala lieky a prikázala zábaly. Malý ani nemrkol. Hrudník sa mu nadvihoval ako vtáčaťu a Viktor pocítil príval nehy pri pohľade na bledú tváričku a horúčkovito rozšírené zrenice. Vzal ho na ruky a pritisol si jeho bezmocné tieľko k svojmu. A potom si úplne nelogicky spomenul na deň, keď videl Anču po prvý raz plakať...

Dana opito zaškúlila na plný pohár v ruke. Keď vypije ešte tento, bude na mol a potom konečne vyzmizíkuje predstavy, ktoré menili jej žalúdok na zovretú hrču. Obrátila pohár oproti slnku dopadajúcemu na sklený stolík a radostne sa zachichotala. Keby mala fľašu, mohla by to slnko podoprieť ako v reklame na Metaxu. Alebo na Jim Beam? Nie, tam bol ten frajer v texaskách. Dane sa vždy páčili krásni chlapi, no nakoniec stavila na istotu. Pche. Na istotu! A teraz si to tá jej istota s istotou istí u istej... Dane začali po tvári tiecť slzy. Ach, Maroš, ako môžeš...? Žalúdok sa zovrel a zmenil na päšť. Skrútilo ju. Určite to teraz

spolu robia, určite sa milujú a on ju hladká a šepká jej do ucha slová, ktoré šepkal vždy jej. Ležala mu občas v náručí len tak, bez pohnutia a nútila ho, aby sa hral s jej telom. Určite to spolu robia, pomyslela si masochisticky.

„Dokážete nemyslieť na jeho neveru?“ spýtala sa jej včera tá mladá psychologička.

Na nose mala priveľké okuliare a na krku jemnú retiazku s krásnym príveskom. Dana z neho nevedela odtrhnúť zrak.

„Nie, nedokážem,“ priznala sa.

„Mali by ste sa o to pokúsiť.“

„Nedokážem to!“ vybuchla. „Vy by ste dokázali?“

Psychologičku zalial jemný rumenec.

„Nikdy som sa neocitla v takej situácii,“ priznala sa skoro kašúčne.

Tak mi potom neradte, keď neviete, aké to je, ako to môže boľieť, chcelo sa vykriknúť Dane, no potom sa zháčila. Tá mladá žena predsa nemohla za to, že jej muž je sviňa a ona sa cíti tak hnusne.

Nikto jej momentálne nedokázal poradiť. Dana prudko smrkla a utrela si rukou slzy. Tie na brade boli skoro studené. Prečo sa hovorí, že slzy sú horúce, pomyslela si začudovane a prevrátila do seba orieškovo-hnedú tekutinu. Bude na mol. No a čo? Deti sú u rodičov, tak sa môže opiť. Potom sa možno bude vedieť prepaziť do svojej izby a ľahnúť si do prázdnej a studenej postele. Alebo zostane tu – na sedačke. Schúli sa do embryonálnej polohy, hľadajúc teplo a objatie. Len trochu sa zohreje a potom to urobí. Vstane a urobí to, pomyslela si otupene. No teraz ešte nie...

Viktor prebdel celú noc. Kedykoľvek upadol do spánku, malý ho z neho vytrhol bolestivým brechavým kašľom. Pomáhal Paulíne so zábalmi, na niekoľko pokusov natlačil do syna liek a modlil sa, aby to všetko nevyvrátil. Ráno mali obaja s Paulou kruhy pod očami, no Sebastiánovi horúčka nakoniec klesla a spal v postielke tvrdým chorobným spánkom.

„Budem sa ponáhľať a keby niečo... brnkni, dobehnem,“ pobozkal Paulínu na rozlúčku, hodil do seba posledný glg horúcej kávy a pobral sa do roboty.

„Kua, to zase bude deň,“ zahrešil, keď ho rýchlo idúce auto skoro nabralo, ledva odskočil. „Idiot, čo si myslíš, že jazdíš Paríž-Dakar?“

Tušenie ho neklamalo, mašiny blbli, šéfka jančila, redakcia bola hore nohami, a keď to vyzeralo, že budú musieť zavolať nejakého mlčanlivého, no o to drahšieho technika, všetko sa upratalo ako čarovným prútikom.

„Ach, ďakujem,“ prihrnula sa k nemu rozžiarená šéfka, „zoberiem vás na obed, chcete?“ Neodmietol, zatúžil po hustej cesnakovej polievke a šume malej reštaurácie, kam chodieval s Annou. Strašne rád ju pozoroval, keď jedla. Do úst si spôsobne kládla malé kúsky jedla, no v nestráženom okamihu dokázala vylízať tanier jazykom, alebo si zobráť kúsok jedla prstami. S nohami vystretými pod stolom v labužníckom posede ju povzbudzoval k novým výčinom a ona sa smiala a hádzala do neho papierové guľôčky.

„Ak chcete, môžete ísť po obede domov,“ navrhla mu veľkoryso šéfka, „veď ste ťahali dve dvanástky za sebou.“

Potešil sa. Fakt si potreboval oddýchnuť. Keď vyšiel z reštaurácie, zavolať Paulíne. Ozvala sa rozospatým hlasom. Áno, malý je na tom oveľa lepšie. Nie, nevádi, že ju zobudil.

„A, láska? Zajtra má Sebastián narodeniny. Nezabudol si?“

Zahanbil sa, lebo zabudol.

„Nie, neboj,“ ubezpečil ju, „stavím sa v hračkách!“

Rozmýšľal, čo kúpiť dvojročnému dieťaťu, aby malo radosť. Na najvrchnejšej polici šatníka mal škatuľu s „angličákmi“, ktoré zbieral ako dieťa. Ale na to bol Sebastián ešte maličký. V obchode sa mu ochotne venovala mladá predavačka. Postupne zavrhlí všetky mechanické hračky, zložité stavebnice aj leporelá. Nakoniec ho zaujala zoo so zvieratkami. Sebastián miloval zvieratá. Viktor sa prichytil pri tom, že sa usmieva. Možno to bolo tou prebdenou nocou, možno tou reštauráciou a možno tými hračkami. Ani sám nechápal prečo, no namiesto domov zamieril do